

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De septem Franciscanis martyribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

OCTOBER.

Norica rura.

Mirus in sanctis Deus es deorum.
 Ille terrenam Solymam requirit,
 Tu sed æternam tribuis supremo
 Martyri Olympo.

Austriæ terras agitabat amens
 Tunc furor, fortes Morauos, Bohemos,
 Pannonés bello simul implicabat
 Inferus hostis.

Ergò dum sanctum hospitio recepit
 Oppidum nostro Stokherau vocatum
 Patrio ritu, malè tentat illum
 Dæmonis astus.

Spargit in turbas odiosa dicta,
 Prodet hic vestram speculator urbem:
 Credidit vulgus, trahitur nocentis
 More, modoque.

Iustus, & vinculus manibus catenis,
 Et pedes pressus grauibus cataclis,
 Intrat horrendum tenebris situque
 Carceris antrum.

Cæditur virgis sine fine martyr,
 Vritur corpus crepitante flamma:
 Septiès Christus probat hoc talentum
 Igne manuque.

Nec quies vlla est: satanæ minister
 Forpice ignita faber infidelis
 Vellicat carnes, vorat ossa duræ
 Lamina serræ.

Sæuus vt nullam necis indè causam
 Tortor inuenit, malè iudicatus
 Innocens, inter medios pependit
 Ecce latrones.

Mox sui Christus famuli reuelat
 Gloriam signis, memoranda quæ sunt
 Seculis cunctis, veneretur omne vt
 Martyr in æuum.

Pro explo-
 ratore capi-
 tur ac malè
 accipitur.

Virgis cedi-
 tur, & igne
 torquetur.

Crudelitèr
 suspensio
 necatur.

Multis cla-
 ret miracu-
 lis,

Hucusquè tantum habuit Codex, vndè hæc descripsimus. Desunt autem adhuc nonnulla.

MARTYRIVM SEPTEM FRANCISCANORVM

DANIELIS, SAMVELIS, ANGELI, DONNI, LEONIS,

*Nicolai & Hugolini, à Saracenis occisorum anno Christi 1221, Habe-**tur in Vineâ S. Francisci Teutonice scripta, vndè**id Latine conuertit F. Laur. Surius.*

Octobris 13
 vt habet
 Martyro-
 logium.

Proficiscun-
 tur ad Sara-
 cenos.

FRATER Daniel Minister prouinciæ Calabria, vir fuit admiranda sanctitate, & martyrio illustris. Is cum sex fratribus Ordinis sancti Francisci, Samuele, Angelo, Donno, Leone, Nicolao & Hugolino, impetrata facultate ab Elia generali Ministro, beatissimi patris Frãcisçi Vicario, è Tuscia in regionem Saracenorum profectus, ad urbem Septam peruénit. Vbi cum triduo mansissent apud mercatores Pisanos, Genuenses & Massilienses, verbû Dei prædicantes in vico quodam, extra urbem Christianis mercatoribus assignato: sabbatò indè sequenti peccata sua inter se confessi sunt, & sacrosanctam Eucharistiam admodum

dum reuerenter perceperunt. Vesperis autem inuicem sibi lauerunt pedes, commemorantes eam Christi charitatem, qua ille, cum esset rerum omnium præpotens Deus, ante passionem suam lauit pedes discipulorum suorum, seque mutuo pijs sermonibus confirmabant & animabant. Manè die Dominico cinerem capitibus imponentes, fidenter in ciuitatè ingressi sunt, confitentes Dominum nostrum Iesum Christum, & docentes palàm, in eo solo nostram constare salutem. Atque ità in mediam progressi urbem, arguebant gentiliùm cæcitatem, eisq; viam veritatis indicabant. Illi verò infectis in eos manibus, comprehenderunt illos, & ad Regem suum adduxerunt, interrim cædentes, flagellantes, irridentes, & conuicijs eos proscindentes. Rex vt est conspiciatus rufos pilos capitum eorum, illosq; fidenter & feruenter eloqui, insanire eos putabat: at iussit tamen illos vinciri, & octiduo hac ratione affligi.

Palàm illis prædicant Christum.

Malè trahantur ab eis.

Octauo indè die, cum essent in eius conspectum producti, seiscitatus est, num dicta sua reuocare velint: & abnegato Christo, Saracenorum complecti fidem. Illis id planè recusantibus, suaq; dicta amici etiam confirmantibus, disertisque verbis asserentibus, nullam eis salutis spem reliquam esse posse, nisi in Christum credant, & baptizentur: singulos iussit separatim examinari, multasq; eis amplas promissiones offerri, si Saracenis morem gerere velint: quòd si nolint, acerbissimæ necis minas eis intentari. Sed illi præclari amici Dei, nulla fraude se passi sunt à sancto proposito reuocari, sed per gratiam spiritus sancti in sua fide constantes permansere. Id animaduertens iudex Arbaldus, ait ad Danielemin Ministrum: Quid ità mori appetis, homo stultissime, & tum præsentem, tum futuram vitam perdere? Beatus Daniel, sublatis in cælum oculis, ità ei respondit: O inueterate dierum malorum, tu potius reuertere ad viuum & verum Deum, Dominum nostrum Iesum Christum, qui hucusq; malè deceptus & euersus fuisti erroribus satanæ & maledicti prophætæ tui Mahomeris. Tum iudex ille iussit districtos in eos enses vibrari, vt terrore frangerentur. Cernens autem nihil eos commoueri, sed in sua sententia animo obfirmato perstare, capite eos puniri præcepit.

Promissis & minis tentantur.

Iubentur plecti capite.

Mox fratres sex ad pedes Danielis Ministri prolapsi, cum lachrymis dixerunt: Gratias agimus Deo & tibi pater, quòd ad martyrij percipiendam coronam perducti sumus. Nunc ergò benedic & benè precare filijs tuis. At ille vir sanctus complexas singulos, & piè admodum exosculans, eis benè precatus est, omnesq; confortans, ità ait: Gaudeamus omnes in Domino, diem festum celebrantes. Adsunt enim nobis Angeli, cæli ianua patet nobis, & hoc ipso die pariter accipiemus martyrij coronam in gloria cælestis paradisi. Ducti indè sunt in aulam Regis, & prorsus nudi educi sunt, vt gladio ferirentur. Ibant autem illi gaudentes summopere, Dominumq; cum ingenti animi alacritate laudantes, perindè acsi ad opiparum essent inuitati conuiuium, Vbi autem ad supplicij locum ventum est, submisserunt ceruices suas, & Domino animas suas commendantes, capitis amputatione martyrij coronas adepti sunt. Sacra autem illa capita comminuta sunt, & corpora miserè discerpta à pueris & Saracenis. Postea verò collecta sunt à Christianis, & honorificè tumulata Alfonso de Gæ. Porro regis Lusitanie filius magnopere ea sibi donari postulauit, magni beneficii loco ea habiturus. Impetravitq; ea, & in Hispaniam transtulit, vbi Deus per merita illorum multa efficit miracula in honorem & gloriam suam, vt in dies magis magisque comperitur. Vulgus hos sanctos reuerenter inprimis habet, eorumq; imagines in templis reponens, quotannis solennitatem illorum celebrat die * octauo mensis Octobris.

Eunt iucundis animis ad mortem.

Caduntur capite.

for. * decemortio

Id verò animaduertentes patres Franciscani, sanctos ipsorum tanto in honore apud plebem haberi, cum ipsi nullam eorum commemorationem facerent, quòd tamen minimè eos deceret, adeò illorum fidei & honoris ipsos esse immemores & incuriosos, anno salutis millesimo quingentesimo decimo sexto, à Pontifice Leone X. id impetrarunt, vt liceat ipsis quotannis nono die Octobris, intrà octauas beati Francisci, solennes ferias de his martyribus agere, quemadmodum de alijs quinque martyribus Franciscanis in Ianuario fit. Libenter enim assensit Pontifex, hosq; septem sanctos fratres in martyrium numerum retulit, eorumq; festum celebrandum instituit ipsis ferijs sancti Dionysij, quòd tum lectiones supersint, quæ ex beati Francisci vita recitantur. Publicatum isthuc est eodem anno Rothomagi in Capitulo generali fratrum de Obseruantia. Passi sunt autem sancti martyres anno ab orbe redempto millesimo ducentesimo vicesimo primo, die * octauo Octobris, quinquennio antè, quam è vita decederet beatus Franciscus.

Leo X. eos refert in sanctos.